

Prelatens brev (december 2008)

Vår Herrens annalkande ankomst är ett tillfälle för att återuppta vår strävan efter att »förena det gudomliga med det mänskliga i vårt vanliga liv«, som Prelaten säger i sitt brev. Biskop Echevarría inbjuder att göra det med enkelhet, hopp och ansvar känsla.

2008-12-12

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Mariaåret i Verket har nått sitt slut, då vi har velat tacka Gud genom Jungfru Marias förbön för de tjugofem år sedan Opus Dei upprättades som personalprelatur. Jag hoppas att vi alla genom Guds godhet har tagit ett steg framåt vad gäller vår tillgivenhet och vördnad till vår Moder, vilket direkt leder till att ha ett mer innerligt och personligt umgänge, mer förälskat umgänge skulle man kunna säga, med hennes Son Jesus.

Nu förbereder vi oss för högtiden för Jungfru Marias utkorelse och obefläckade avlelse. Detta är ett tillfälle till att i djupet av vår själ ännu mer stärka den marianska fromhet som kännetecknar katoliker och är en mycket viktig del av vår grundares andliga arv. Vi vet att den helige Josemaría aldrig gjorde sig själv till ett föredöme för någonting: det enda riktiga föredömet är Jesus Kristus, sade han ofta till oss. Trots

detta drog han sig inte för att säga:
**om det är något i vilket jag vill att
ni efterliknar mig, så är det i den
kärlek jag hyser till Jungfru Maria.**
Så stor var hans tillgivenhet till vår
Moder! Låt oss be om hans förböner
för att han under dessa dagar av
förberedelse för den stora högtiden
den 8 december utverkar i var och
en av oss en ständig tillväxt i vår
marianska fromhet och i vår
apostoliska iver. Låt oss också
uppmuntra andra personer så att de
genom ett mer förtroligt samtal med
Maria börjar vandra på det inre
livets väg eller tar något steg framåt
på denna väg.

Igår inleddes Adventstiden, som är
en särskilt lämplig liturgisk tid för att
främja den teologala dygden hoppet.
Denna dygd leder oss att med alla
våra krafter längta efter den eviga
saligheten, som Herren har lovat
dem som gör hans vilja. Såsom den
helige Fadern skrev för just ett år

sedan, behöver vi ha förhoppningar – stora eller små – som håller oss vid liv från dag till dag. Men utan det stora hoppet, som bör överstiga allt annat, är inte dessa förhoppningar tillräckliga. Detta stora hopp kan endast vara Gud, som omfamnar världsalltet och som kan erbjuda och ge oss det som vi inte kan uppnå på egen hand.[1]

Låt oss därför inleda denna liturgiska tid genom att bekräfta vår önskan att komma till himlen. Låt oss inte se världsliga ting som vårt yttersta mål. Må däremot allt det som vi kan lyckas med hjälpa oss att gå på den väg som leder till himlen. Vårt liv har bara ett enda mål: att ha Gud och glädja oss i honom i all evighet. Där ligger det slutgiltiga mål som vi bör sträva efter dag efter dag, och för att nå det bör vi ställa allt, absolut allt, utan att utelämna något, i Guds rikes tjänst.

Katolska kyrkans katekes

sammanfattar meningen med dessa kommande veckor med följande ord:
»Varje år då Kyrkan firar *adventsliturgin*, aktualiserar hon denna väntan på Messias; då de troende deltar i den långa förberedelsen för Frälsarens ankomst förnyar de den brinnande längtan efter hans andra ankomst.«[2] Det är en tid att förbereda sig inför jul och att växa i hoppet på vår Återlösares ankomst, som kommer att ske vid tidernas slut, för att döma levande och döda och för att upprätta hans definitiva rike, så att *Gud blir allt överallt*.[3]

Adventstidens första del – fram till den 16 december – fäster blicken vid Herrens sista ankomst. Mässans liturgi, framför allt på söndagar, tar fram delar av Gamla och Nya testamentet som hjälper oss att förbereda oss för detta möte. Från den 17 december ändras innehållet i

läsningarna och de förbereder oss mer direkt för Jesu Kristi andliga ankomst vid jul. Dessa två aspekter har en djup inre koppling till varandra och kan hjälpa oss i vår bön under december månad. Till vilken grad längtar vi efter att vara med Gud redan här på jorden? Söker vi hans ansikte i allt det som händer? Ser vi till att inte på något sätt förlora vår inre frid, övertygade om att Han har kommit och skall komma för allas skull?

Tanken på *de yttersta tingen* som kommer att ske vid tidernas slut, och innan, för var och en på vår dödsdag, bör inte omvandlas till en källa till rädsla eller oro. Det är inte alls vad Kyrkan är ute efter då hon talar till oss om dessa sanningar. De utgör däremot ett kall till vår personliga ansvarskänsla, så att vi bestämmer oss för att arbeta med större uthållighet i vår egen heliggörelse och i det apostoliska arbetet.

För några veckor sedan tog Benedikt XVI upp den helige Paulus lära om de yttersta tingen och inbjöd kristna att betrakta tre av vår tros övertygelser som är kopplade till detta ämne. Den första är *övertygelsen att Jesus har uppstått, är med Fadern och därför är med oss för alltid. Ingen är ju starkare än Kristus (...). Av denna anledning är vi säkra och känner ingen fruktan.*^[4]

Varför skulle vi vara rädda för vår Fader Gud, som har gett oss så många och så uppenbara bevis för sin kärlek till oss, som till och med sände sin Son till världen för att rädda den? Tron på den uppståndne Kristus är det bästa botemedlet mot all slags rädsla. Detta skedde i början när evangeliet predikades i en värld som dominerades av en fatalistisk rädsla för ödet och detta bör ske på nytt även idag i en värld där så många personer handlar fulla av farhågor inför framtiden eller på ett

helt oansvarigt sätt som om allt tog slut här nere. ***Herren är mitt ljus och min frälsning, för vem skulle jag frukta?*** (Ps 26:1) frågade sig den helige Josemaría med psaltarpsalmens ord. Han svarade: **Inte för någon. Om vi umgås så här med vår himmelske Fader, så kommer vi inte att frukta för någon eller något.**[5] Därför, tillade han, **fruktar ett Guds barn varken livet eller döden, för grunden för dess andliga liv är insikten om att vara ett Guds barn: Gud är min Fader, tänker det, och han har givit upphov till allt gott, han är Godheten själv.**[6] *För det andra,* fortsätter Påven då han fördjupar sig i grunderna för det kristna hoppet, *bekräftas även hoppet av övertygelsen om att Kristus är med mig, att den kommande världen redan har börjat i Kristus. Framtiden är inte ett mörker där ingen hittar. Det är inte så.*[7] För den som tror på Kristus och lever i Kristus är

framtiden alltid full av ljus, en säker väg, eftersom den uppståndne Jesus Kristus, den gode Herden, har öppnat upp vägen till det eviga livet och vandrar med oss, skyddar oss och uppmuntrar oss med en moders och en faders tillgivenhet. Var och en kan helt sanningsenligt göra dessa inspirerade ord till sina egna: *Herren är min herde, ingenting skall fattas mig. Han för mig i vall på gröna ängar, han låter mig vila vid lugna vatten. Han ger mig ny kraft och leder mig på rätta vägar, sitt namn till ära. Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont, ty du är med mig, din käpp och din stav gör mig trygg.*^[8]

Den tredje övertygelsen som stärker kristna är denna: *den domare som kommer tillbaka – domare och på samma gång återlösare – har anförtrott oss uppdraget att leva i denna värld på det sätt som han gjorde. Han har gett oss sina talenter. Av denna anledning är vår tredje*

inställning denna: ansvar inför Kristus för världen, för våra bröder och systrar, och samtidigt övertygelse om hans barmhärtighet. Båda saker är viktiga.[9]

Denna ansvars känsla motsvarar Herrens uppmaning: *negotiamini, dum venio*,[10] gör affärer tills jag kommer tillbaka. Dessa ord betraktade den helige Josemaría upprepade gånger, övertygad om att Gud alltid är med oss och medveten om det ansvar som följer av att han har anförtrott oss sitt arv. Det är nödvändigt att ta vara på tiden väl, så att vi med Guds nåd förtjänar att en dag nå den eviga saligheten. Låt oss smaka på dessa andra ord av vår Fader: **Så synd att ägna sitt liv åt att slå ihjäl tiden, som är en skatt som Gud givit oss! Det duger inte att komma med ursäkter för att rättfärdiga ett sådant handlande (...). Så sorgligt att inte göra något användbart och dra verklig nytta**

av alla de färdigheter, oavsett om de är många eller få, som Gud ger människan för att hon skall tjäna sina medmänniskor och samhället! När en kristen slår ihjäl sin tid på jorden, riskerar han att *slå ihjäl sin himmel* – det vill säga då han på grund av sin egoism drar sig tillbaka, gömmer sig, upphör att bry sig om sin omgivning. Den som älskar Gud ger inte bara det han har, den han är, för att tjäna Kristus, han ger sig själv.[11]

I ljuset av dessa uppmaningar kan vi fråga oss själva: känner jag ansvaret att få talenterna – personliga begåvningar, mina göromål, alla tillfällen som ges att göra gott under dagen – att ge frukt för att stärka Guds rike i min själ och i den miljö där jag befinner mig? Hur hjälper jag andra att göra på samma sätt genom mitt föredöme och mitt ord? Gör jag allt som står i min väg för att Guds lag skall respekteras i den civila

lagstiftningen och i
samhällsordningen?

Den andra delen av advent vill förbereda oss, som jag sade i början, direkt för jul. Under dessa dagar kan vi enligt vår Faders råd följa med Jungfru Maria och den helige Josef på deras väg till Betlehem. Låt oss under vår personliga bön och under dagen hålla oss tätt till dem och önska oss att göra dem någon tjänst, gottgöra för dem som då, men även nu, inte tog emot Guds Son när han kom till jorden. Det är inte bara ren fantasi, utan ett sätt att konkret utöva vår tro på Inkarnationens mysterium.

Julen visar sig vara en utomordentlig skola: låt oss ta vara på de lärdomar som Jesus ger oss. Som vår Fader påminde oss, låt oss förundras över naturligheten i hans födelse. **Han börjar med att tillbringa nio månader i moderlivet, som alla**

människor, ytterst naturligt. Herren visste mer än väl att mänskligheten hade ett stort behov av honom. Han längtade efter att komma till jorden för att rädda alla människor: men han påskyndar inte händelsernas förlopp. Han föddes när tiden var inne, som alla människor.[12]

Vi kan även betrakta hans enkelhet. Herren kommer utan ståt, okänd av alla. På jorden deltar endast Maria och Josef i detta gudomliga äventyr. Och därefter kommer herdarna, som änglarna kom med bud till. Något senare kommer de vise männen från österlandet. Dessa var de enda vittnena till den övernaturliga händelse som förenade himlen och jorden, Gud och människorna.[13]

Om vi efterliknar Mästaren beslutsamt, kan vi förena det gudomliga med det mänskliga i vårt

vanliga liv. Det räcker med att vi anstränger oss att ha Gud i mittpunkten för våra handlingar, ivriga att uppfylla våra plikter för att ge honom ära och att rätta till de motiv som kunde förhindra det. Låt oss dessa dagar före jul inte glömma att Maria och Josef fortsätter att kalla på människor, som förr vid husen i Betlehem. **Jag håller mig strikt till sanningen**– försäkrade den helige Josemaría –**om jag säger er att Jesus fortfarande fortsätter att söka härberge i våra hjärtan. Vi måste be honom om ursäkt för vår egen blindhet, för vår otacksamhet. Vi måste be honom om nåden att aldrig stänga själens dörr för honom.**[14]

De kommande veckorna låter liturgin Jesu röst återljuda och uppmanar oss att vara vakna: *Håll er därför vakna, ty ni vet inte vilken dag er Herre kommer.*[15] Påven påminner alla kristna om samma

sak. Jesus kom till oss vid jul och kommer att återvända vid tidernas slut och han tröttnar inte på att ständigt besöka oss i det som händer under dagen. Han ber oss att vara uppmärksamma för att förnimma hans närvaro, hans ankomst, och han uppmanar oss att hålla oss vakna och vänta på honom (...). Låt oss förbereda oss för att med tro återuppleva mysteriet av Återlösarens födelse, som har fyllt världsalltet med glädje.[16]

Förra veckan fick jag möjlighet att tillbringa några dagar i Pamplona för att vara med era systrar och bröder efter de utomordentliga händelser de fått gå igenom. Jag har än en gång fått bevis för den anda som vår Fader gav alla, även dem som arbetar på Navarras universitet. Några få veckor efter attentatet de utsattes för har den djupt kristna inställningen hos de kvinnor och män som arbetar där fått mig att tacka Gud, eftersom

man handgripligen kan ta på det faktum att Opus Dei sår frid och glädje.

Jag upprepar min vädjan om er förbön för mina böneämnen, i första hand för Påven och hans medarbetare i Kyrkans ledning, för biskoparna och prästerna, för alla medlemmar i Guds folk. Be också för att det personliga apostoliska arbetet – vars och ens – inte upplever något avbrott. Låt oss tillsammans med Kristus, med Jungfru Marias och Josefs hjälp, bli allt för alla.

Denna månad förekommer många årsdagar i Verket. Jag har inte möjlighet att kommentera dem, eftersom detta aldrig skulle ta slut. Däremot ber jag er att ännu mera älska denna **historia om Guds barmhärtighetsgärningar**, eftersom Herren har ordnat dem för var och en av oss. Jag önskar mig att de inte

bara förblir ett minne, utan att vi lever dem.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 december 2008

[1] Benedikt XVI, Encyklika *Spe salvi*, 30/11 2007, nr 31.

[2] *Katolska kyrkans katekes*, nr 524.

[3] 1 Kor 15:28.

[4] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 12/11 2008.

[5] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 95.

[6] Den helige Josemaría, *Forja*, nr 987.

[7] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 12/11 20008.

[8] Ps 23 (22):1-4.

[9] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 12/11 2008.

[10] Luk 19:13.

[11] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 46.

[12] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 18.

[13] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 18.

[14] *Ibid.*, nr 19.

[15] Matt 24:42.

[16] Benedikt XVI, *Predikan vid Första söndagen i advent*, 2/12 2007.

.....

article/prelatens-brev-december-2008/
(2025-08-06)